

PAIMENKIRJE ”ESTONIA” LAIVAHYLYN TUTKIMUKSEN ALOITTAMISEN RUKOUSPALVELUKSESSA ONNETTOMUUSPAIKALLA 9. HEINÄKUUTA 2021

26. marraskuussa 1994, kaksi kuukautta sen jälkeen, kun ”Estonia” matkustaja laiva-autolautta upposi syysmyrskyssä 26. syyskuuta pidettiin muisto- ja siunausjumalanpalvelus laivan uppoamispaikassa. Jumalalpalveluksessa Viron Evankelis-luterilaisen kirkon arkkipiispa Jaan Kiivit siunasi kukkaseppeleen, joka heitettiin meren aalloille symbolisena merkinä ”Estonian” uppoamispaikan siunaukseksi hautapaikaksi. Siitä ajasta on pidetty hautapaikkana ”Estonian” hyllyn sijaintia ja sen lähiympäristön merenpohjaa, jossa enemmän kun 25 vuotta on levännyt uponnut laiva ja satoja ihmisiä ja laivan miehistö. Hautapaikan hautarauhaa suojelee helmikuussa 1995 solmittu eri valtioiden [sopimus](#).

Ainoakaan sopimus, joka kieltää jopa rangaistuksen uhalla matkustajalaiva ”Estonia” uppoamispaikassa hautarauhan rikkomisen, ei jätä sijaa epäilyksille eikä anna vastauksia kysymyksille, jotka ovat vailla vastausta lähimmäisille ja ympäristön valtioiden julkisuudelle. Kun emme pysty antamaan selviä vastauksia, täytyy tyytyä, ettemme kaikkea tiedä. Tähän asti on lohduttanut usko, et tietämättömyys voi joskus antaa suuremman sielunrauhan kuin epäilykset ja puolittouudet. Kysymykset silti jäävät ...

Kaksikymmentäkuusi vuotta sitten ”Estonian” uppoamispaikassa pidetyssä hartaudessa sanoi arkkipiispa Jaan Kiivit: *”Jokainen menetys, vielä enemmän järkyttävä menetys, pakottaa meidät kysymään: Miksi? Kysymyksiä nousee loputtoman rivi. Ja niille ei ole vastausta. Minulla on kuitenkin kysymysten loppumattoman rivin isoin kysymys: Miksi ylipäätään on jotakin olemassa? Miksi on maa ja meri, taivas ja luonto, me ihmiset - osa siitä kaikesta? Miksi on syntymä ja kuolema? Miksi elämä? Miksi me? Asioita ei ratkaise minä. Se salaisuus pakottaa minua vaikenemaan. Sen edessä seison kunnioittavasti ja ihmetellen. Asiat ei ole minun kädessä ei minun johdolla. Ne ei ole ihmisten kädessä, kuin luulin.”*

Eksistentiaalisille kysymyksille kauheista onnettomuuksista ja katastrofeista voi löytää vastauksia uskon näkökulmasta. Kristillinen usko vakuuttaa kuoleman välttämättömyyden mutta todistaa myös kuoleman ja kärsimysten katoavuuden ja elämän voiton. Meidän uskomme perussanoma on: kuolemasta ylösnouseminen ja ikuisen elämä toivo.

Uskossa elämään voittoon kuoleman vallan yli täytyy käytännöllisten ja ymmärryksen kysymyksille etsiä vastauksia käyttäen kaikkea, mitä tieto ja teknologia meille antavat. Nykyajan teknisiä välineitä ja tietoa käyttäen ”Estonian” laivanhylkyä tutkien halutaan saada vastaus tietämättömyyden kysymyksille. Tutkimiseksi on saatu myös valtioiden sopimus ja kirkkojen hyväksyminen.

Kunnioittaen ”Estonian” hyllyssä mereen haudattujen hautarauhaa, pitäen arvokkaana kaikkien vainajien muistoa ja kunnioittaen viimeistä lepopaikkaa on toivonut Viron, Ruotsin, Suomen ja Latvian kirkkojen johtajat järjestää muistohetken yhteistyössä tutkimusta tekevien henkilöiden ja instituutioiden kanssa välittömästi ennen tutkimusten aloitusta merellä muistohartaus. Se hartaus on rakkaudenosoitus kaikille, kenen matka jäi kesken 28. syyskuuta 1994. He ei päässeet koskaan perille, minne he olivat matkalla ... Silti me uskomme, että he pääsivät kotiin - ikuisen kotiin.

Pyydämme lähteneille sieluille Jumala rauhaa ja ikuista autuutta. Kiitämme Luojaa jokaisen eloonjääneen ja pelastetun puolesta, jolle lahjoitettiin uusi alku elämässään. Pyydämme tutkimustyöhön Jumala siunausta ja menestystä, että voisimme kaikki saada rauhan sydämeemme ja mieleemme.

Urmas Viilma

Viron Evankelisen Luterilaisen kirkon arkkipiispa